Arhimandrit CLEOPA ILIE

VERSURI DESPRE MAICA DOMNULUI

ISBN 978-606-666-011-2

Arhimandrit CLEOPA ILIE

VERSURI DESPRE MAICA DOMNULUI

Carte tipărită cu binecuvântarea
IPS TEOFAN
Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei

DOXOLOGIA
IAŞI, 2013

Versuri despre Maica Domnului

Maica Domnului Iisus
E Maica Celui de sus,
Care la noi a venit
Și lumea a mântuit (Lc. 1, 33).

Maica Domnului Iisus
Are slavă de nespus,
Duhul Sfânt o a sfințit
Peste Dânsa a venit (Lc. 1, 48-49).

De la Duhul a zămislit
S-a făcut sălaș sfințit (Mt. 1, 20).
Puterea Celui Preaînalt
Peste Dânsa s-a vărsat (Lc. 1, 35).

Pe Dânsa o a umbrit
Foarte o a fericit
Plină de dar s-a făcut (Lc. 1, 28)
Pe Dumnezeu a născut (Is. 7, 14).

Plină de dar și mărire
De slavă și fericire
A lui Dumnezeu Mireasă
Preasfântă și preaaleasă.

A Duhului Sfânt cămară
În veci Pururea Fecioară
Maica Domnului Hristos (Iez. 44, 1-3)
Cel Preasfânt și Preafrumos.

Care lumea a zidit (In 1, 3)
Cerurile le-a-ntărit (Ps. 32, 6)
Pamântul a împodobit.

Cerurile le-a plecat (Ps. 17, 11)
Și de noi s-a îndurat.
A venit să pătimească,
Pe noi să ne mântuiască (In 13, 5).

Maica Domnului,
Născătoarea de Dumnezeu

Maica Domnului a născut
Pe Emanoil Cel Preasfânt (Is. 7, 14).
Fiul Celui Preaînalt (Lc. 1, 26-27)
Dumnezeu adevărat (Lc. 1, 34-35).

Dacă o maică de împărat
Se cinstește neapărat,
Oare câtă cinste are
Și slavă nemuritoare

Maica fără de asemănare
De Dumnezeu Născătoare
Care pe El L-a născut
Și Maică I s-a făcut.

Nimeni nu poate a spune
Slava ei din ceea lume,
Care la cer a luat
De la Cerescul Împărat
De la Hristos Dumnezeu
Și prea iubit Fiul său.

Ea Lumina a născut
Maică a Luminii s-a făcut.
E Maica Milostivirii
Ce-a născut Izvorul milei.

Maica Domnului, pururea-fecioară

Fecioara cea preacurată
Este ușa încuiată
După cum Scriptura spune
În taina fără de nume (Iez. 44, 1-2).

Iezechiel a și văzut
Atuncea mai demult
Ușa Domnului cea sfântă
De Domnul pecetluită (Iez. 44, 1-2).

Nimeni prin ea n-a trecut
Numai Domnul Cel Preasfânt.
Prin ea Domnul a intrat
Și urmă nu a lăsat (Iez. 44, 3).

Cheile nu le-a stricat
La ieșit și la intrat
Ca raza ce intră-n casă
Și plecând urmă nu lasă (Is. 66, 7).

Vai de cei ce hulesc
Care hulesc și bârfesc
Și pe alții înnebunesc
Zicând că Maica Fecioară
A născut și-a doua oară

Și alți copii a avut
Afară de-ntâiul născut
Și arată la cei orbi
La proști și la neghiobi.

Că Scriptura așa zice:
N-a cunoscut-o pe ea

Până când ea a născut
Pe Fiul întâi născut (Mt. 1, 25).

Și-apoi a înțelege
O mare fărădelege
Că după ce a născut
Alți copii a mai avut.

Dar ca să luați aminte
Toți acei fără de minte
Și să puneți voi în gând

Căci cuvântul „până când"
În Scripturi așa se scrie
Dar înseamnă veșnicie.

Ia vedeți voi în Scriptură
Cuvântul de-nvățătură

Unde Domnul zice așa,
În Evanghelia Sa:

„*Iată, Eu cu voi voi fi*
Până veacurile se vor sfârși"
Oare nu în veșnicie
El cu noi are să fie? (I In 5, 8-11)

Pavel nouă ne vestește
Arătat prorocește
Hristos va fi mângâiere
Tuturor după Înviere

Noi pe El Îl vom slăvi
Pururea cu El vom fi (I Tes. 4, 17).
Gavriil a vestit Fecioarei (Lc. 1, 28)
Hristos va fi Împărat mare

Și a Lui împărăție
Prea veșnică o să fie (Lc. 1, 33).

În timpul nehotărât
Ce nu va avea sfârșit.
Și în psalmi se zice așa:
Domnul de-a dreapta va sta
Până când El Îți va pune
Pe vrăjmașii fără nume
Ca un așternut preatare
Sub ale sale picioare.

Dar după ce îi va pune
Pe vrăjmași spre periciune
Domnul oare nu va sta
În Împărăția Sa
De-a dreapta Tatălui Său
Ca un Fiu și Dumnezeu?

Câtă nebunie ar fi
Acestea a le gândi
Fiindcă în psalmi așa scrie
„Până când” are să fie.

Așadar, sectari zeloși
Și voi, dascăli mincinoși,
„Până când” de auziți
Trebuie să vă treziți.

Să înțelegeți și să știți
Ca a Domnului cămară
Veșnic a rămas fecioară (Iez. 44, 2).

Tatălui a fost Mireasă
Fiului Maică aleasă
Și așa în veșnicie
Pururea are să fie.

Se mai vede în Scriptură
Și altă învățătură:
Saul avu fata lui
Pe Micol fără de fii (II Împ. 6, 23).

Și ca ea fii n-a născut
Până când a și murit.
Nebunie chiar ar fi
Dacă noi am socoti

Că după moarte a născut
Și copii ar fi avut.
Fiindcă scrie „până când"
Trebuie să avem în gând.

Că așa în Scripturi scrie
Dar arată veșnicie,
Căci cum ar mai fi născut
Ea, după ce a murit?

Rugul oarecând ardea
De foc nu se mistuia
După ce focul a plecat
El întreg s-a și aflat (Ieș. 3, 2).

Primit-a la zămislire
Focul Dumnezeirii
Preasfânta Fecioară
Și a Duhului cămară.

Totul pe Ea o a umbrit (Lc. 1, 35)
Duhul Sfânt peste Ea a venit
Focul Dumnezeirii a primit
Dar el nu s-a mistuit.
În veci a rămas fecioară
Și a Duhului Sfânt cămară.

Voi, sectari, așa să știți
Pe alții să nu smintiți

Zicând că Sfânta Fecioară
A născut și a doua oară.
Această hulă e mare
Și nu are asemănare
Că huliți în gura mare
Cinstea Preasfintei Fecioare
De Dumnezeu Născătoare (Lc. 1, 49).

Dar rău vă veți văita
Și amar veți suspina
Când pe ea o veți vedea
La Judecata de Apoi
Și ea va privi la voi
Ca o Maică Împărătească
Preasfântă și preaaleasă (Ps. 45, 9).

Domnul când va judeca
Ea de-a dreapta Lui va sta

Cu o mărire prea mare
Cu slavă nemuritoare
Și atunci vă va-ntreba

De ce-ați hulit-o pe ea?
Domnul cu mânie mare
Vă va trimite-n pierzare
Că a lui Maică ați hulit
Și veți merge-n foc cumplit.

Despre frații și rudeniile Domnului

Frații Domnului au fost
Veri, nu frați ai lui Hristos.

În Scriptură nu se scrie
Că a lui Cleopa Marie
Lui Iacob și lui Iosie (Mt. 27, 55)
A fost mamă din pruncie?

Iară Iuda și Simeon
Au fost iarăși frații lor (Mt. 13, 55)
Și-au avut chiar și surori (Mc. 16, 1).

Iar Cleopa, tatăl lor,
A fost frate și nu văr
Al dreptului Iosif
Precum se vede și scris (Mt. 13, 55).

Se vede chiar din vechime
Și poate citi oricine
În Scriptură, ca să știe
Ca o bună mărturie
Că rudelor de aproape
Li se mai zicea și frate.

Căci Avraam, chiar și pe Lot
Frate-l chema, nu nepot (Fc. 11, 27)
Așa verii lui Iisus
Frați se cheamă cum am spus.

Căci a lor mamă, se știe,
A fost cealaltă Marie (Mt. 28,1)
Ce în Evanghelie scrie,
Mama lui Iacob-Iosie (Lc. 24, 10)

Deci, vedeți, luați aminte
Cei întunecați la minte
Că frații Domnului ziși
Precum se vede și scris
Altă mamă au avut

Ce pe dânșii i-a născut
Nu pe Fecioara Maria,
Ci pe cealaltă Marie
Mama lui Iacob-Iosie (Mt. 28,1).

De Fecioara nu se spune
C-ar mai fi avut în lume
Alt copil pe acest pământ
Afară de-ntâiul născut

Care-a fost Domnul Iisus
Și Fiul Celui de sus (Lc. 1, 34-35).

Așa verii lui Iisus
Frați se cheamă cum am spus.

Și singur adeveresc
Că nu-s frații Lui firești.
În a lor epistolie
Ei arată să se știe
Că robii lui Iisus au fost (Iac. 1, 1)
Și slujitorii lui Hristos (Iuda 1).

De-ar fi avut frați Hristos
Aicea pe pământ jos
Lor le-ar fi încredințat
Pe Maica Sa când a plecat.

Când pe Cruce Se jertfea
Și de Maica se-ngrijea
Dar fiindcă n-a avut

Nici un frate pe pământ
Care de ea să grijească
Și pe ea s-o sprijinească
Pe Ioan l-a însărcinat
În grija lui o a lăsat (In 19, 26).

Pe a Sa Preasfântă Mamă
Ce-avea în inimă rană
După Fiul său Preasfânt
Pe care mult L-a iubit.

Și pentru a Lui durere
A plâns fără mângâiere.
Sabie în inimă a primit (Lc. 2, 35)
Foarte mult a suferit.

Maica Domnului – scară cerească

Maica Domnului Hristos
Scară cerească a fost
Scară tainică gândită
Lui Iacov descoperită.

Scară vie, minunată,
Scara Domnului Preaînaltă,
Scara cea înțelegătoare,
Scara veșnicului Soare.

Care la noi a venit
Pe toate le-a încălzit
Pe toate le-a luminat
Și lumina le-a chemat.

El prin tine a venit
Noi prin tine ne-am suit
Căci pe firea cea stricată
O a ridicat înaltă.

La cinste și slavă mare
La slavă nemuritoare
Tu ești scara Luminii,
Scara Tainelor Treimii.

Tu ești scara mântuirii
Care scapi de la pieire
Pe cei care au greșit
Și nu s-au pocăit.

Și pe acei ce te preaslăvesc
De păcate se căiesc
Și păcatul părăsesc.

Tu ești scara preaînaltă
Pe pământ întemeiată
Și pe ceruri rezemată,
Care pe pământ te-ai pus
Și la ceruri ai ajuns.

Pe pământ te-ai sprijinit
Și cu cerul te-ai unit
Tu ești scara mântuirii
Cu treptele fericirii.

Prin tine se pot sui
Și cerul a moșteni
Toți care cred în Hristos
Și lasă păcatul jos
Îl urăsc și se căiesc
Și spre ceruri se silesc.

Tu ești scară înfricoșată
Pe văzduhuri rezemată
De îngeri înconjurată,
Care suie și coboară
Pe tine ca pe o scară
Spre a veni în ajutor
Oamenilor care mor

Ce spre tine au nădejde
Și te cheamă la primejdii
Căci ești scară de folos
Pentru fiii lui Hristos.

Tu ești scara îndurării
Scara milei și-a iertării
Pe care S-a pogorât
Dumnezeu Cel Preasfânt.

Pre noi El ne-a mântuit,
De munci pe noi ne-a ferit,
Sufletul ne-a mângâiat
Și Domnului ne-a redat.

De la iad ne-a ridicat
Și la cer ne-a înălțat
Ca să fim noi de folos
Domnului Iisus Hristos.

Maica Domnului ca mijloc prin care Dumnezeu a venit să mântuiască neamul creștinesc

Când strămoșii au greșit
În Rai, ei s-au osândit (Fc. 3, 18).
Prin femeia ce-a gustat
Moartea-n lume a intrat (Fc. 3, 24).

Prin Eva toți au greșit (Iov 14, 4)
Moartea o am moștenit (Ps. 50, 7)
Și în iad ne-am osândit (Rom. 5, 12).
Dar Preabunul Dumnezeu
Care vrea bine, nu rău (I In 1, 8),
Foarte S-a milostivit
De omul ce l-a zidit.

Și încă de la-nceput
Veste bună i-a făcut
Că o vreme va veni
Și lumea va mântui
Din a iadului urgie
Și a morții chiar robie

Femeia ce a gustat
De șarpe s-a înșelat
Și porunca a călcat
Iar pe Domnu-a mâniat.
Pe șarpe îl va călca
Capul îi va sfărâma (Fc. 3, 15).

Aceasta s-a și împlinit
La timpul cel rânduit
Domnul bine a voit
Bucurie a vestit

Pe Arhanghel a trimis
Precum se vede și scris
La Fecioara s-o vestească
Că pe Domnul va să nască.

Plină de dar s-a numit (Lc. 1, 28-29)
Tot darul a moștenit
Pe Dumnezeu a născut
Și Maică I s-a făcut (Is. 7, 14).
Prin ea Domnul a venit
Și lumea a mântuit,
Hristos tainic S-a vestit
La-nceput și S-a numit

Sămânța femeii este (Fc. 3, 15)
Și pe slava ei o crește
Căci din ea trup a luat
Nu sămânță de bărbat.

Și așa sămânța femeii
S-a făcut și slava ei
Foarte pe ea o a slăvit
Maică a Sa o a numit
(Lc. 1, 40-45; In 11, 25).

Nici o zidire sub soare
Atâta slavă nu are
Cât este slava Fecioarei
De Dumnezeu Născătoarei (Is. 7, 14).
Puterile îngerești
Atâta slavă nu au
Cât este slava Fecioarei.

Puterile îngerești
Toate cetele cerești
Pe ea o slăvesc frumos
Ca pe Maica lui Hristos (In 19, 25).

Ea se roagă ne-ncetat
Către Cerescul Împărat
Pentru lume și popoare
Care viețuiesc sub soare.

Maica Domnului este pod către cer

Pod preabun și preaînalt
Pân' la ceruri înălțat
Este Maica lui Iisus
Ea pe toți la cer i-a dus (Acatist).

Care pe ea o slăvesc
I se roagă și-o cinstesc
Căci ea are dar prea mare
Și trecere foarte mare.

Către Preabun Fiul său
Și al nostru Dumnezeu
Care pururea plinește
Ceea ce Maica Sa voiește.

Maica Domnului Iisus
Pod spre ceruri ce s-a pus
Celor ce spre cer aleargă
Și la ceruri vor să meargă.

Pe acest pod să se silească
Ușor să călătorească,
Căci postul Sfintei Fecioare
Îi va scăpa de pierzare.

Numai ei să se silească
Curat să se pocăiască
De toate ce sunt greșiți
Să fie mărturisiți.

Pod la ceruri preafrumos
Este Maica lui Hristos.
Pe-acest pod trecut-au mii

Milioane, zeci și mii,
Care-n Hristos au crezut
Și pe aceea ce L-a născut
O au slăvit cu credință
Cu dor și cu umilință.

Pod de trecere preamare
E podul Sfintei Fecioare
De la pământ el s-a pus
Pân' la ceruri a ajuns.

Toți pe el călătoresc
Care pe Domnul slăvesc
Și pe Maica Lui cinstesc.

Pod preamare, minunat,
Numai în aur îmbrăcat,
Pod preabinecuvântat

Și de Dumnezeu lucrat,
Este Preasfânta Fecioară
Care suie și coboară
De la pământ pân' la cer
Pe toți câți ajutoru-i cer.

De la cer pogoară jos
Mila lui Iisus Hristos,
Peste toți care-o cinstesc
Și curat se pocăiesc.

Care-o pun mijlocitoare
Către Domnul rugătoare.

A ei sfântă rugăciune
N-are asemănare-n lume
Că-i puternică și mare
Grabnică ajutătoare.

Ea e Maica îndurării,
Maica milei și-a iertării
Că se roagă lui Hristos
Pentru lumea cea de jos,
Pentru toți cei ce-au murit
Și la munci s-au rânduit.

Maica Domnului este nor foarte duhovnicesc pe care a venit Dumnezeu în lume

Maica Domnului este nor
Preasfințit și preaușor (Is. 40, 5).
Pe acest nor Domnul a venit
Și lumea a mântuit

Ea este norul gândit
Norul viu și-nsuflețit
Este norul auriu
Preafrumos, trandafiriu,

Nor cu raze aurii
Și cu valuri porfirii
În care Domnul a intrat
Și lumii S-a arătat.

Maica Domnului Hristos
Este norul preafrumos,
Nor în care S-a ascuns
Soarele Hristos Iisus.

Maica Domnului este nor
Preafrumos și preaușor
Care pe Soare a purtat
Și lumea a luminat.

Ea este nor preasfințit
Ce pe Domnu-a odihnit
Pe Soarele cel gândit.

Acest Soare gânditor
Preaslăvit și-nțelegător
Când în nor El a intrat
L-a sfințit și luminat.

S-a făcut Lui și palat,
Ca pe tron, pe el a stat.
Ea este norul sfințit
Din care a răsărit

Hristos, Soarele ceresc,
Soarele duhovnicesc,
Care-n lume a intrat
Și lumea a luminat.

Maica Domnului este nor
Nor viu și-nțelegător
Acest nor cu raze mii
Luminează celor vii.

Maica Domnului este ușa duhovnicească

Maica Domnului a fost
Ușa lui Iisus Hristos;
Prin ea Domnul a venit
Și lumea a mântuit (Iez. 44, 2).

Ușa vieții s-a numit
Viața prin ea a venit,
Viața Domnului Iisus
Precum Scriptura a spus

Maica Domnului, creștini,
Este chiar ușa Luminii,
Ușa Tainelor Treimii.
Hristos - Ușa mântuirii -
A deschis ușa luminii.

Prin ea Domnul a venit
Și viața ne-a dăruit
Prin ea toți cei cu credință
Găsesc ușa pocăinței.

Maica Domnului preasfântă
E ușă pecetluită
Și de Domnul săvârșită (Iez. 44, 2).

Nimeni prin ea n-a intrat
Numai Domnul Cel Preaînalt,
Împăratul Cel de Sus,
Mântuitorul Iisus,
Care prin ea a intrat
Și lumea a luminat.

Ea e ușa fericirii
Ușa scump-a mântuirii

Pentru toți care greșesc
Și curat se pocăiesc.

Ea e ușa mângâierii
Alungarea întristării,
Ușa cea de bucurie,
Calea cea spre veșnicie,

Ușa Dumnezeiescului Răsărit
Care-n lume a venit,
Hristos, Cerescul Împărat
Ce lumea a luminat.

Maica Domnului este munte duhovnicesc

Maica Domnului e munte mare
Preafrumos la-nfățișare.
Ea e munte minunat (Is. 2, 2)
Și muntele cel netăiat (Mih. 4, 1).

Din muntele cel netăiat (Dan. 2, 34),
Hristos - Piatra - S-a tăiat.
Ea e munte preafrumos
Și muntele cel umbros.

Muntele cel luminos
Prin care-a venit Hristos (Avac. 3, 3),
Soarele cel luminos.
Ea e muntele cel sfânt

În ceruri și pe pământ.
Ea e muntele cel gras (Ps. 67, 16)
Care-n veci a și rămas.

În veci slava ei va fi
În veci se va ferici
De cetele îngerești
Și de neamuri omenești (Lc. 1, 48).

Ea este munte înalt,
Munte binecuvântat,
Munte mare și slăvit
Și de Domnul locuit (Ps. 67, 17).

Așa Preasfânta Maria
E muntele fecioriei,
E munte al fericirii,
Munte al desăvârșirii.

Muntele Sfintei Fecioare
De Dumnezeu Născătoare.

Este munte închegat (Ps. 67, 16)
Decât cerul mai înalt.

Muntele Sfintei Fecioare
De Dumnezeu Născătoare
E munte cu bunătăți
Încărcat cu frumuseți.

Munte preafrumos la nume
Încărcat cu fapte bune,
Munte ales de Dumnezeu
Spre a fi lăcașul Său (Ps. 67, 17),

Muntele Sion slăvit,
Preaales și preasfințit,

De Dumnezeu prea iubit
Și de Dânsul locuit (Ps. 67, 17),

Munte arătat și slăvit
În ceruri și pe pământ,
Muntele cel cu verdeață
Cu izvoare de dulceață,

Care pe toți îndulcește
Și pe toți îi răcorește,
Care e mijlocitoare
Către Domnul rugătoare.

Maica Domnului este Biserica duhovnicească

Maica Domnului Mireasă
E Biserică aleasă (Fc. 27, 17).
E zidită preafrumos
De Împăratul Hristos.

Biserica Sfintei Marii
E Biserica cea vie (I Cor. 3, 16)
În cerească împărăție,
Biserică preafrumoasă
Și lui Dumnezeu aleasă,

Biserică fericită
De Dumnezeu preaslăvită
Și de oameni preaiubită

Biserica precum un soare
E Biserica Fecioarei
De Dumnezeu Născătoarei

În care Domnul privește
Și în ea Se odihnește.
În ea Soarele gândit
A venit și-a locuit

Și foarte o a sfințit.
Oamenilor le-a poruncit
Că e a Lui Maică Sfântă
Biserică preasfințită.

Biserica Sfintei Maria
Este Raiul fecioriei,
Este cer fără de nor,
Este rai cuvântător.

Maica Domnului Preasfântă
E Biserica zidită
Nu ca cea a lui Solomon
Făcută cu mâini de om,

Ci de Dumnezeu zidită
Și cu Duhul Lui sfințită (Lc. 1, 35),
De Dânsul împodobită (Ps. 45, 4-5)
Cu podoabe negrăite (Ps. 44, 10, 13),

Ce nu are-asemănare
Nici în cer și nici sub soare
Afară de Dumnezeu
Care-i ziditorul ei.

Biserica cuvântătoare
E Biserica Fecioarei
De Dumnezeu-Născătoarei.

În ea Domnu-mpărățește
Și în ea pe El Îl slăvesc
Toți cei care Îl iubesc.

Biserica slavei Sale
E Biserica Fecioarei
De Dumnezeu Născătoarei,
Biserica-nsuflețită
Și de Duhul Sfânt sfințită.

Cine pe ea o slăvește
Și de rele se căiește
La ea-n grabă să alerge
Și folosul va culege.

Maica Domnului este toiag duhovnicesc

Maica Domnului ceresc
E toiag duhovnicesc (Is. 11, 1),
Toiagul cel odrăslit
Pe ea o a închipuit (Num. 17, 8).

În toiagul cel uscat
Minune s-a arătat
C-a-nverzit și înflorit
Și apoi a și rodit.

Dar minune și mai mare
A fost minunea Fecioarei
De Dumnezeu Născătoarei

Căci sămânță n-a primit,
De la Duhul a zămislit (Lc. 1, 35).
A rodit și a născut (Mt. 1, 18)
Și bărbat n-a cunoscut (Lc. 1, 34)

Căci lucrul Celui Preasfânt
Întrece orice cuvânt,
Mai presus de fire este
Și firea o biruiește (Lc. 1, 37).

Toiag de mare întărire
Și de mare sprijinire
La nevoie-n viața amară
Este Preasfânta Fecioară.

Ea pe toți îi sprijinește,
Mângâie și întărește,
Câți la ea aleargă
Și cu lacrimi i se roagă.

Toiag tare minunat
Și cu aur ferecat
Este Preasfânta Fecioară
La necaz, în viața-amară.

La scârbe și în nevoi
Care ne ajung pe noi.
Cine ajutoru-i cere
Are mare mângâiere,

Nu rămâne neajutat,
Va fi foarte mângâiat,
Din necazuri va ieși
Și pe Domnul va slăvi.

Cercetând Moisi cândva
Cu toiag minuni făcea (Ieș. 7, 10),
Marea o a despărțit
Pe popor l-a mântuit (Ieș. 14, 16).

Din amara cea robie
De-a lui Faraon urgie.

Iar acum cine voiește
Marea vieții a o trece,
Pe patimi a birui
Și din robie a ieși,

La toiagul cel prea tare,
Toiagul Sfintei Fecioare,
Să alerge cu mult dor
Și va alege ajutor.

Ajutor mare, măi frate,
Și-n viață și chiar la moarte,
Pe patimi va birui,
De draci se va izbăvi,

Pe Preasfânta va slăvi,
Domnului va mulțumi,
Și în veci Îl va slăvi.

Maica Domnului este rug duhovnicesc

Maica Domnului ceresc
Este rug duhovnicesc,
În rug Dumnezeu a stat

Și în foc S-a arătat (Ieș. 3, 2).
Focul cu pară ardea
Și rugul îl lumina
Dar nu se mistuia.

Așa Preasfânta Fecioară
A Duhului Sfânt cămară
Plină de dar s-a făcut (Lc. 28, 29),
Pe Dumnezeu a născut,

A luat la zămislire
Tot focul din Dumnezeire,
S-a făcut lăcaș sfințit.

Rugul chiar era un spin
Ca un fel de mărăcin,
El prin cedri deși apare
Lemn smerit la arătare.

Domnul n-a voit așa,
În copaci falnici a sta
Ci, în spinul cel smerit,
A ședea bine-a voit.

Ca să ne-nvețe pe noi
Că în vremea de apoi
Va alege-a fi mai mare
Smerenia Sfintei Fecioare
De Dumnezeu Născătoare.

Căci ea roabă s-a făcut
Și așa s-a și numit (Lc. 1, 34),
Când vestirea a primit

Că va naște pe Iisus
Pe Fiul Celui de Sus,
Pe Fiul Celui Preaînalt,

Dumnezeu adevărat.
De această veste mare
Ea a fost între mirare (Lc. 1, 34)
Dar a făcut ascultare.

Nicidecum nu s-a mândrit
Ci a zis cu gând smerit
„*Roaba Domnului sunt eu*
Fie după sfatul tău” (Lc. 1, 38).

Încă spun unii din Sfinți,
Dumnezeieștii Părinți (Sf. Grigorie de Nyssa),

Că Dumnezeu a toate
A venit să Se arate
Lui Moisi în rugul-spin
Ca să arate pe deplin

Că spre El calea e chin.
Calea Domnului se arată
Tot cu spini împresurată.

Pe această cale amară
A mers Preasfânta Fecioară
Căci pe Fiul ei iubit
L-a văzut și răstignit.
Și amar ea a oftat,
Din adânc a suspinat,

Inima i s-a rănit
Și sabia a primit (Lc. 2, 35).

Când pe Domnul chinuit
Îl vede batjocorit,
Numai o rană era
Oasele I se vedea (Ps. 21, 99)
Ea L-a văzut însângerat
Și de chin a leșinat.

Frații mei, așa să știți,
De vreți să vă mântuiți
Calea cea spre mântuire
Este cruce, chinuire.
Cine pe Domnul iubește
Și a urma Lui voiește,
Sufletul să-și pregătească,
Prin spini să călătorească

Căci așa este din veac,
Păcatul nu are leac,
Fără cruce și răbdare
Fără suferință mare.

Domnul cel nevinovat
Pentru noi El a răbdat (Is. 53, 4)
Și cu rana Lui cea mare
El pe noi ne-a vindecat (Is. 53, 5).

Și dacă noi Îi urmăm,
Până la sfârșit răbdăm (Mt. 24, 13)
Prin necazuri și prin chin
Calea cea plină de spini.

Maica Domnului
este cădelniță duhovnicească

Cădelniță duhovnicească
Este Maica cea cerească,
Cădelniță foc purtând,
Dumnezeiescul foc având.

Cărbune nesuferit
Înlăuntru a primit.
Tot focul Dumnezeirii
A luat la zămislire.

Ea de El nu s-a topit,
Nimica n-a pătimit
De la El ea s-a sfințit,
Spre slujbă I s-a gătit.

Este cădelniță vie
În a Sa împărăție,
Plină de miros plăcut
Mireasma Duhului Sfânt.

Serafimul oarecând,
Cărbunele a lua vrând
De pe altarul preasfânt,

De el s-a înfricoșat
Cu cleștele l-a luat (Is. 6, 6).

Dar cădelnița cerească
A Lui Dumnezeu Mireasă
Focul ceresc a primit
Și nimic n-a suferit.

Cădelniță cu tămâie,
După cum Scriptura scrie,
Proorocii au adus
Înaintea lui Iisus (Apoc. 5, 8).

În cădelnițele lor
Rugăciunea Sfinților
La Cerescul Împărat
Mielul cel nevinovat (Apoc. 5, 9-11).

Iar cădelnița Fecioarei,
De Dumnezeu Născătoarei,
Are a sa rugăciune
Preaputernică pe lume.

Ea aduce lui Hristos
Jertfa cea cu bun miros,
Preasfânta sa rugăciune
Chiar pentru întreaga lume.

Jertfa Sa neprihănită
Este pururea primită.
Domnul pururea-mplinește
Câte Maica Sa dorește.

Maica Domnului
este năstrapă duhovnicească

Năstrapă duhovnicească
Este Maica cea cerească
Care mana a purtat
Pe Dumnezeul-Împărat

El cu mană a hrănit
Poporul cel nemulțumit (Ieș. 16, 11)
Ce-n pustie a cârtit
Și de Domnul a fugit.

Cu cea pâine îngerească
A voit ca să-i hrănească
Ca ei să nu mai cârtească.

Mană de sus a plouat
Și pe toți i-a săturat (Ieș. 16, 3-9).
Când mana a încetat
Ei din mană au luat,

Într-o năstrapă au pus
Mana ce cădea de sus
S-o aibă de amintire
Din vremea de pribegie (Ieș. 16, 34).

Dar în vremea de apoi
Domnul S-a-ndurat de noi,
Până la noi a venit,
Pentru noi El S-a jertfit,

Pe noi vrând să ne hrănească
Cu mană duhovnicească,
Cu Trupul și Sângele Său
Ca un veșnic Dumnezeu (Lc. 22, 19).

Cine acestea le primește,
Pregătit duhovnicește,
Are viață întru el (Mt. 26, 26)
Și mântuire la fel (In 6, 44, 50-51).

Cine nu are ca hrană
Această preasfântă mană
Acela nu viețuiește,
Ca un mort se socotește (In 6, 53).

Preasfânta Maică Marie
A fost năstrapa cea vie
Care Mana a purtat
Și nouă ne-o a păstrat.

Nu mană ce întărește
Și numai pe trup hrănește

Ci duhovnicească mană
Și a sufletului hrană,
Care aduce întărirea,
Care aduce fericirea,
Care aduce bucurie,
Și veșnică mântuire.

Năstrapă cuvântătoare,
De Dumnezeu Născătoare,
Tu ești Maică preaaleasă
Și-a lui Dumnezeu Mireasă.

Tu ai purtat pe Hristos,
Mană a nemuririi ai fost
Care pe noi ne-a hrănit
Și viață ne-a dăruit.

Maica Domnului este izvor duhovnicesc

Maica Domnului ceresc
E izvor duhovnicesc,
Izvor viu și nesecat
De daruri îndestulat.

Cine calea săvârșește
Și spre cer călătorește,
La izvor să se oprească
Din el să se răcorească.

Maica Domnului Iisus
E izvor precum am spus
E izvor mare, ceresc,
Și cu dar duhovnicesc.

Cine a alunecat
Și sufletul și-a pătat
La izvor să se oprească
Sufletul să-și curățească.

Cu a lui apă curată
Să-și spele orice pată
Că-i izvor de curățire
Și izvor mare al milei.

Tu, o, Preasfântă Fecioară
Ai preacurate izvoare
Cu ape nemuritoare
Și de viață curgătoare.

Tu Viața ai născut
Izvor milei te-ai făcut
Viața prin tine a venit
Și pe noi ne-a mântuit.

Tu, izvorule al milei
Și izvorul nemuririi
Pe Cuvântul ai născut
Care pe noi ne-a făcut.

Izvor de aur ai fost
Tu ai născut pe Hristos
Care-n lume a venit
Și lumea a mântuit.

Râu de Mir duhovnicesc,
Izvor mare și ceresc
A fost Preasfânta Fecioară
Și a Duhului comoară.

Izvor primitor de viață
Tu pe mine mă învață
Cum păcatele să-mi plâng
Și la viață să ajung.

Izvorând adâncul milei
Și izvorul nemuririi
Tu, izvorul cel ceresc,
Ajută-mi să mă căiesc
Și lacrimi să izvorăsc
Ca să-mi spăl sufletul meu
Care l-am întinat rău.

Izvorul slavei ai născut
Sălaș slavei te-ai făcut
Tu ești izvorul preasfânt
Și sfințit de Duhul Sfânt.

Maica Domnului
este porumbiță duhovnicească

Maica Domnului aleasă
E porumbiță cerească,
Porumbiță cuvântătoare
De Dumnezeu Născătoare.

Porumbița cea preasfântă
Și de Duhul Sfânt sfințită
De Tată umbrită-a fost (Lc. 1, 34-35)
Și-a fost Maica lui Hristos.

Potopul păcatului a oprit
Și-ncetarea i-a vestit,
E porumbiță fără prihană
Prin care ne-am izbăvit de-a morții rană.

Prin tine Domnul la noi a venit
Potopul păcatului l-a oprit,
Boldul morții l-a tâmpit,
Biruința iadului a risipit.

Porumbiță sfântă și cuvântătoare,
Care ai adus lumii bucurie mare,
Vestea mântuirii prin tine a venit,

Porumbiță preasfântă și preaaleasă,
Porumbiță preasfântă duhovnicească
Care de-a dreapta lui Dumnezeu ești

Și pururea de El tu te veselești,
Nu ne uita pe noi cei din suspin
Care pururea spre tine nădăjduim.

Amin!

Cuprins

Redactor: Dragoș Dâscă
Corector: Ovidiu George Clapa
Tehnoredactor: Rema Zugravu
Design copertă: Lucian Dragomir
Prepress: Mariana Cojocaru
DTP: Leonard Lunguleac

Editura DOXOLOGIA, Cuza-Vodă 51, 700038, Iași
Tel: (0232)216693; (0232)218324; Fax: (0232)216694
http://www.doxologia.ro;
E-mail: editura@doxologia.ro